

MEGMENTÉS

Miután ikerfiaink elmentek a főiskolára, a feleségemmel örökbe fogadtunk egy menhelyi kutyát, melyet Howardnak hívtak. Skizofrén korcs volt, ugatott és mindenféle láthatatlan dolgokat üldözött.

Múlt héten, vele sétáltam éjfélkor, amikor valamelyik szomszéd nyitott há-lószobaablaka előtt haladtam el, s hallottam, hogy szeretkeznek odabenn. Természetesen megálltam és hallgatóztam. Gördülékeny, jól begyakorolt, házastársi szeretkezés folyt. Ez boldoggá tett, de féltékeny is. Már legalább tizennyolc hónapja, hogy nem láttam meztelenül a feleségemet.

Ekkor Howardnak látomása támadt, és üvölni kezdett.

Hirtelen megint ötvennyolc éves emberré váltam, aki végigrohan a csendes környéken, egy kis bansheével a karjában.

Hiányoznak a gyerekeim. Soha többé nem fognak velem élni. Hiányzik a feleségem. Nem tudjuk, hogyan lehetnénk mások, mint szülők. De megvan az őrült kutyám. És ahogy üvöltött az éjszakában, én is vele üvöltöttem. A kutyám szellemekre üvöltött, de én az összes emberért, akiket elveszítettem.

(Fordította:
Szűcs Balázs Péter)

